

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **F. F.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2017, č. j. 51 A 13/2015 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 7. 2015, č. j. DOP/5104/2014-24, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v rozhodném období (dále též „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 16. 10. 2014, v 11:22 hod., jako řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značka X, v ulici Mírová, v obci Havlíčkův Brod, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 14 km/hod. Za tento přestupek mu správní orgán I. stupně uložil podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1 500 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 9. 2015, č. j. KUJI 63509/2015, sp. zn. OOSČ 737/2015 OOSC/246/PK, tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části

jeho výroku změnil, a to vypuštěním odkazu na ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodném období (dále též „přestupkový zákon“). Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů stran naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Na základě obsahu správního spisu a provedeného dokazování nepřisvědčil ani žalobním námitkám poukazujícím na vady výroku prvostupňového rozhodnutí (nedostatečná identifikace místa spáchání přestupku a směru jízdy pachatele přestupku). Stejně tak nepřisvědčil námitkám poukazujícím na nemožnost měření rychlosti v daném místě Městskou policií Havlíčkův Brod (dále též „městská policie“). Z uvedených důvodů proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze vyvodit, kde přesně se přestupek stal, resp. jakým směrem stěžovatel jel. Toto nelze zjišťovat až v řízení u krajského soudu. Ke spáchání přestupku mohlo dojít i mimo obec, čímž by stěžovatel nespáchal přestupek. Nedostatečnou specifikací místa přestupku (resp. jeho určením až krajským soudem) byl stěžovatel zkrácen na svých právech. Stěžovatel dále namítal, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by byla městská policie oprávněna měřit rychlost na místě, kde měl být předmětný přestupek spáchán. Dle souhlasu Policie ČR byla městská policie oprávněna měřit rychlost v intravilánu města Havlíčkův Brod, ze spisového materiálu však nevyplývá, že by se místo přestupku nacházelo v zastavěné části obce. Souhlas Policie ČR prováděl jako důkaz až krajský soud, tudíž i v tomto případě byl žalobce zkrácen na svých právech. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel předně brojil proti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle stěžovatele je vadný, neboť z něj nevyplývá, kde přesně se přestupek stal, resp. jakým směrem stěžovatel jel.

[9] Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
[10] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 „*Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věcí, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným*.“

[11] V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, pak zdejší soud na výše uvedené navázal a dále uvedl, že „[s]*myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí*“.

[12] Jak dále vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52), není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno na „*metr přesně*“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku.

[13] Nejvyšší správní soud má za to, že místo spáchání přestupku bylo ve výroku rozhodnutí popsáno dostatečně. Správní orgán I. stupně (žalovaný v této části rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil) mj. uvedl, že „*Přestupku se obviněný dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť v ulici Mírová v obci Havlíčkův Brod (vozidlo změřeno ve vzdálenosti 137 m od křižovatky ulic Mírová a Zborovská, měřící zařízení umístěno naproti domu čp. 3530), kraj Vysočina, kde je rychlost stanovena do 50*

km/hod, bylo dne 16. 10. 2014 ve 11:22 hod silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK I, obsluhovaným hlídkou Městské policie Havlíčkův Brod naměřeno, že obviněný jako řidič osobního automobilu tovární značky Volkswagen, registrační značky X, jel v obci rychlostí 67 km/h)."

[14] Dostatečná konkretizace místa spáchání přestupku vyplývá již z formulace „*vozidlo změřeno ve vzdálenosti 137 m od křižovatky ulic Mírová a Zborovská, měřící zařízení umístěno naproti domu čp. 3530*". Nutno dodat, že součástí správního spisu je i fotografie, která zcela jednoznačně prokazuje místo spáchání přestupku a směr jízdy. Je třeba doplnit, že krajský soud při nařízených ústních jednáních ve dnech 26. 1. 2017 a 30. 5. 2017 přistoupil k ověření místa spáchání přestupku, resp. směru jízdy stěžovatele. Dospěl k závěru, že ze všech podkladů vyplývá, že vozidlo stěžovatele bylo skutečně změřeno v ulici Mírová, před křižovatkou ulic Mírová a Zborovská, ve směru výjezdu od centra města Havlíčkův Brod. Tyto explicitní závěry krajského soudu pak stěžovatel v kasační stížnosti ani nezpochybňuje.

[15] Případný pak není poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42. V něm zdejší soud vytkl krajskému soudu zcela vágní a neurčité uvedení místa spáchání přestupku (které bylo vymezeno celou ulicí, v níž mělo k přestupku dojít). V daném případě bylo místo spáchání přestupku vymezeno zcela konkrétně, viz výše.

[16] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že neuvedením směru jízdy byl zkrácen na svých právech, neboť se nemohl seznámit s přesným místem spáchání přestupku, v důsledku čehož se nemohl v řízení řádně hájit. Stěžovateli muselo být od počátku řízení známo, za jaký konkrétní přestupek je s ním vedeno správní řízení. Bezprostředně po jeho spáchání byl zastaven hlídkou městské policie, o spáchání přestupku byl sepsán protokol; mapy a fotografie místa spáchání přestupku jsou součástí správního spisu. Zmocněný zástupce stěžovatele si přitom před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyžádal kopii kompletního spisového materiálu. Ostatně ani v kasační stížnosti relevantně nezpochybňuje zcela konkrétní argumentaci správních orgánů a krajského soudu.

[17] Stěžovatel dále namítl, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by byla městská policie oprávněna měřit rychlost v místě, kde mělo k přestupku dojít. Dle souhlasu Policie ČR byla městská policie oprávněna měřit rychlost v intravilánu města.

[18] Podle § 79a zákona o silničním provozu „*Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*"

[19] Je pravdou, že oprávnění městské policie měřit rychlost vozidel na uvedené pozemní komunikaci (v ulici Mírová, v obci Havlíčkův Brod) nebylo založeno ve správním spise. Krajský soud však provedeným dokazováním ověřil, že městská policie byla oprávněna v daném místě měřit rychlost. K tomu srov. vyjádření Policie ČR ze dne 11. 2. 2014, v němž je vymezeno oprávnění měřit rychlost vozidel strážníky městské policie následovně: „*v intravilánu města Havlíčkův Brod, zejména v zastavěných částech města u škol,*

míst s vysokým pohybem osob a motorových vozidel a v dalších rizikových lokalitách v působnosti Městské policie Havlíčkův Brod.“

[20] Namítal-li stěžovatel, že v řízení nebylo prokázáno, že místo měření se nacházelo v intravilánu města, odkazuje zdejší soud na výše uvedené a dodává, že tato skutečnost vyplývá jak z map založených ve správním spisu, tak z map, které si opatřil krajský soud. Z těchto map je zřejmé, že místo spáchání přestupku se nachází v zastavěném území. Takové místo přitom bez pochyby spadá do míst, pro které byl městské policii vydán souhlas (viz výše). S ohledem na výše popsaný výrok je nepřípadné i obecné tvrzení stěžovatele, že by z výroku rozhodnutí bylo možno dovodit, že se místo přestupku nacházelo mimo obec.

[21] Pokud pak stěžovatel namítal, že krajský soud nebyl oprávněn v řízení ověřit, zda městská policie byla skutečně oprávněna měřit v daném místě rychlost, konstatuje zdejší soud, že krajský soud postupoval přesně v intencích rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 - 37, v němž zdejší soud uvedl: „*S ohledem na skutečnost, že se nejedná o žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, měl krajský soud proto při přezkumu uvedené žalobní námitky (zpochybnění postupu dle § 79a zákona o silničním provozu) v projednávané věci postupovat tak, že sám vzniklé pochybnosti odstraní. To může v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. učinit provedením i důkazů nových. V novém řízení je krajský soud povinen tuto žalobní námitku opětovně přezkoumat a s ohledem na to, že ze správního spisu neplyne, že by v posuzovaném případě měla městská policie oprávnění měřit rychlost vozidel v daném místě a v rozhodné době, resp. z žádného provedeného důkazu to neplyne, provede za uvedeným účelem dokazování.*“ Lze tak uzavřít, že krajský soud nepochybil, když provedl důkaz za účelem zjištění, zda městská policie byla v místě spáchaného přestupku oprávněna měřit rychlost.

[22] Nejvyšší správní soud dodává, že § 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008 - 98, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 103/2005 - 76, ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, ze dne 30. 9. 2009, č. j. 9 As 22/2009 - 64, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104, ze dne 30. 5. 2013, č. j. 2 Afs 32/2012 - 33, ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013 - 30 atp.). Např. v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, který byl i publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1275/2007 Sb., zdejší soud uvedl, že „*soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnostní správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám.*“ Z uvedených důvodů nelze krajskému soudu vytýkat ani to, že provedl dokazování za účelem upřesnění místa spáchání přestupku. Postup krajského soudu odpovídající zákonu a shora citované judikatuře nelze považovat ani za postup zkracující práva stěžovatele. Krajský soud provedeným dokazováním ověřil, že místo spáchání

přestupku bylo ve správním rozhodnutí označeno správně, jakož i to, že městská policie byla oprávněna v daném místě provádět měření rychlosti.

VI.

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu